

בש"פ 4698/16 - ס א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4698/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
ס א

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 8.6.2016 בעמ"ת 17142-06-16
שניתנה
על ידי כבוד השופט נ' זלוצ'ובר

עו"ד מוטי יוסף

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר, לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' זלוצ'ובר) בעמ"ת
17142-06-16 מיום 8.6.2016, במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופט
ד"ר י' ליבדרו) במ"ת 5237-05-16 מיום 6.6.2016.

הליכי המעצר עד כה

2. ביום 2.5.2016 הוגש נגד המבקש כתב אישום הכולל שני אישומים, המייחס לו עבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש (שתי עבירות), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; ותקיפת סתם של בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
3. על פי המתואר באישום הראשון, ביום 23.4.2016 בשעות הערב תקף המבקש את אשתו (להלן: המתלוננת) בכך שהכה אותה בידיה וברגליה וגרם לה לחבלות של ממש בזרועה ובירכה השמאלית. כמו כן, לפני מספר שנים תקף המבקש את בנו הקטין, בכך שהכה אותו בפלג גופו העליון באמצעות חגורה, וזאת משום שלא הביא ציון משביע רצון באחד ממבחניו. בנוסף, במהלך שנת 2011, תקף המבקש את המתלוננת בכך שמשך בשערותיה וסטר לה. על פי המתואר באישום השני, ביום 16.8.2015 בשעות הערב, תקף המבקש את המתלוננת בכך שמשך אותה בשערותיה וגרר אותה על הרצפה עד למטבח, שם נטל שולחן פלסטיק קטן והכה אותה באמצעותו בידיה וברגליה ולאחר מכן הטיח את ראשה על השיש, ובכך גרם לה לחבלות של ממש.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, וכן קיימת עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) ולפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים. עוד צוין כי מסוכנותו של המבקש מועצמת בשל עברו הפלילי בעבירות אלימות. בא-כוח המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר.
5. ביום 6.6.2016 הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש לחלופת מעצר בבית המבקש ובת זוגו הנוכחית, בכפוף לתנאים מגבילים. זאת, בהתבסס על מספר אדנים, וביניהם: תסקיר המעצר שהוגש בעניינו של המבקש - אף ששירות המבחן לא בא בהמלצה לשחררו ממעצר; עברו הפלילי הדל של המבקש - הכולל הרשעה אחת קודמת שהתיישנה, שלא כנגד בת זוג; אי-חומרתן של נסיבות העבירה בעטיה נעצר; משך הזמן בו היה נתון במעצר (חודש וחצי); העובדה שחלופת המעצר עומדת במרבית האלמנטים שהציע שירות המבחן כדי להתמודד עם מסוכנותו של המבקש; ועמדת המתלוננת כי אינה חוששת שהמבקש יפגע בה לו ישוחרר.
6. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי. ביום 8.6.2016 בית המשפט המחוזי קיבל את הערר והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. בהחלטתו, בית המשפט המחוזי הצביע על המסוכנות הנשקפת מהמבקש נוכח העבירה החמורה בה הורשע בעברו, ונוכח ארבעת מעשי האלימות המיוחסים לו בכתב האישום. כמו כן, בית המשפט המחוזי עמד על תסקיר המעצר שהגיש שירות המבחן בעניינו של המבקש - ממנו עולה כי קיימת רמת סיכון להמשך התנהגות אלימה מצדו, ועל התרשמותו של שירות המבחן כי אין בחלופה המוצעת כדי לתת מענה לרמת הסיכון הנשקפת ממנו - ועל כן לא בא בהמלצה לשחררו. בנוסף, בית המשפט המחוזי התייחס לרף החומרה הגבוה של מעשי המבקש, עליו ניתן ללמוד מצפייה בסרטון שבו הוא נראה מכה את בנו ומצפייה בתמונות של החבלות שגרם למתלוננת. עוד התחשב בית המשפט המחוזי במניעים שהובילו את המתלוננת להסכים לשחרורו מן המעצר. לבסוף, בית המשפט המחוזי ציין כי - כפי שסבר שירות המבחן - אין בחלופה המוצעת ובערבים המוצעים כדי למזער את פוטנציאל המסוכנות הרב הנשקף מהמבקש. על כך בקשת רשות הערר שלפניי.

הבקשה לרשות ערר

7. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי בקשתו מעלה מספר סוגיות משפטיות עקרוניות באופן שמצדיק את קבלתה: הראשונה, נוגעת ללגיטימיות של קביעת מסוכנותו של נאשם בהתבסס על עברו הפלילי הדל והישן; השנייה, מתייחסת לגודל הסטייה שיחשב סביר עת סוטה בית המשפט המחוזי מהחלטתו של בית משפט השלום – תוך התעלמות מנימוקיו; השלישית, מתייחסת לצורך לקבוע אמות מידה באשר להגשת חומר ראיות שלא הוצג בפני הערכאה הראשונה ושאינו נמצא בחומר החקירה; הרביעית, נוגעת להחלטת בית המשפט להתעלם מבקשת שירות המבחן למתן תסקיר משלים; והחמישית, מתייחסת להערוותו של בית המשפט המחוזי במקרה דנן, לפיהן הורה על מעצרו של המבקש אך בשל כעסו על בא-כוחו.

דיון והכרעה

8. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערר. הלכה היא כי אמת המידה לפיה תיבחן בקשה למתן רשות לערור על החלטה, המוגשת לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים, דומה במהותה למבחן המצמצם אשר נקבע בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982). על פי אמת מידה זו, רשות לערור תינתן רק באותם מקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרוניות, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או במקרים בהם קיימות נסיבות חריגות המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 8374/15 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.12.2015); בש"פ 2378/15 יניבאור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (8.4.2015); בש"פ 546/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.1.2015)). נחה דעתי כי במקרה שלפניי, חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, עניינה של הבקשה הוא בעניינו הפרטני של המבקש, והיא אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך.

9. למעלה מן הצורך, אוסיף כי אף לגופו של עניין, סבורני כי צדק בית המשפט המחוזי בקבלת ערר המשיבה. החלטתו של בית המשפט המחוזי מנומקת ומבוססת כדבעי, ומובהר בה מדוע אין די בחלופת המעצר המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המבקש. מסקנה זו עולה גם מתסקיר המעצר שהוגש בעניינו של המבקש כמו גם מהימנעותו של שירות המבחן מלבוא בהמלצה על שחרורו לחלופת מעצר. אף בשל כך, דין בקשת רשות הערר להידחות.

10. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בסיון התשע"ו (20.6.2016).

ש ו פ ט